

สงครามยุติ

ทหลังจากที่มหาสงครามระหว่างแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้หรือแคว้นของพระราชากะกะเกเรกับแคว้นของพระราชากองศ์ที่ออกบวชยุติลงแล้ว ท่านมหาเสนาบดีสังเกตเห็นว่า พระราชาทรงเจีบบขริมและไม่ทรงเบิกบานเหมือนอย่างแต่ก่อน ทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้ได้ในทันทีว่า พระราชาทรงรู้สึกเบื่อหน่ายและทรงสลดหดหู่ต่อมหาสงครามที่เกิดขึ้นเป็นอย่างมาก เพราะโดยพระราชอัธยาศัยแท้จริงของพระองค์นั้น ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตาและไม่ทรงปรารถนาที่จะรบราฆ่าฟันกับใครเลย แต่เมื่อมีสงครามเกิดขึ้นกับบ้านเมืองเช่นนี้ พระองค์จึงทรงจำเป็นที่จะต้องรบเพื่อปกป้องแคว้นและประชาชนของพระองค์ ซึ่งถ้าหากพระองค์ไม่ทรงทำการรบ ประชาชนก็จะยังได้รับความเดือดร้อน อีกทั้งจะมีการสูญเสียยิ่งไปกว่านี้

จนกระทั่งวันหนึ่ง อยู่ ๆ พระราชาก็มีรับสั่งให้ท่านมหาเสนาบดีเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ซึ่งท่านมหาเสนาบดีสังเกตเห็นว่า วันนี้พระองค์แลดูเปลี่ยนไปจากช่วงที่ผ่าน ๆ มามาก คือ ไม่ทรงเจีบบขริมเหมือนอย่างเคย แต่กลับทรงผ่องใส แววพระเนตรเปล่งประกาย และทรงเบิกบานเป็นอย่างมาก

๒๒

24 พฤศจิกายน 2555

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงสันนิษฐานว่า น่าจะมีอะไรดี ๆ เกิดขึ้นกับพระองค์อย่างแน่นอน ซึ่งขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังคิดอยู่ในใจนั้น พระราชาก็ตรัสขึ้นว่า “วันนี้จะพาท่านมหาเสนาบดีไปพบกับบุคคลสำคัญท่านหนึ่ง”

ทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีฟังพระราชดำรัสของพระราชาแล้ว ก็นึกขึ้นมาได้ว่า ในช่วงที่ผ่าน ๆ มา พระราชามักเสด็จประพาสป่าหลายครั้ง อาจเป็นไปได้ว่า ในป่าแห่งนี้น่าจะมีบุคคลสำคัญที่พระราชาทรงเล็งเล็งอาศัยอยู่ และวันนี้พระองค์คงมีพระราชประสงค์ที่จะพาเราไปหาบุคคลสำคัญท่านนั้น หลังจากนั้น ท่านก็ตามเสด็จเข้าไปยังเขตพื้นที่ป่าที่มีภูเขาสลับซับซ้อนมากมาย และยังเข้าไปถึงได้ค่อนข้างยากอีกด้วย

หลังจากตามเสด็จเข้าไปในป่าที่ลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ก็พบกับเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง ตั้งอยู่ในหุบเขา และมีวัดโบราณวัดหนึ่งแทรกตัวอยู่ในป่าไม้อันร่มรื่นนั้น

เมื่อขบวนเสด็จเดินทางไปถึงวัดป่าแห่งนั้นแล้ว พระราชารับสั่งให้เหล่าทหารราชองครักษ์ทั้งหลายไปพักผ่อนอยู่บริเวณรอบ ๆ วัด จากนั้นพระองค์ทรงพาท่านมหาเสนาบดีไปกราบพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่เป็นประธานสงฆ์ของวัดป่าแห่งนั้น พระมหาเถระผู้ใหญ่รูปนี้ก็คือ คุณยายอาจารย์ของเราในพุทธันดรนี้เอง

ทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีพบกับพระมหาเถระผู้ใหญ่ ท่านก็เกิดความรู้สึกเหมือนกับมีแสงสว่างอันชุ่มเย็นแผ่ซ่านเข้าไปห่อหุ้มอยู่ภายในใจของท่าน จนทำให้กายและใจของท่านรู้สึกชุ่มชื้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และด้วยความประทับใจเมื่อแรกพบกับพระมหาเถระในครั้งนี้ ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกเคารพและศรัทธาพระมหาเถระผู้ใหญ่ขึ้นอย่างจับใจ อย่างที่ท่านไม่เคยเกิดความรู้สึกเช่นนี้กับใครมาก่อน

๒๒

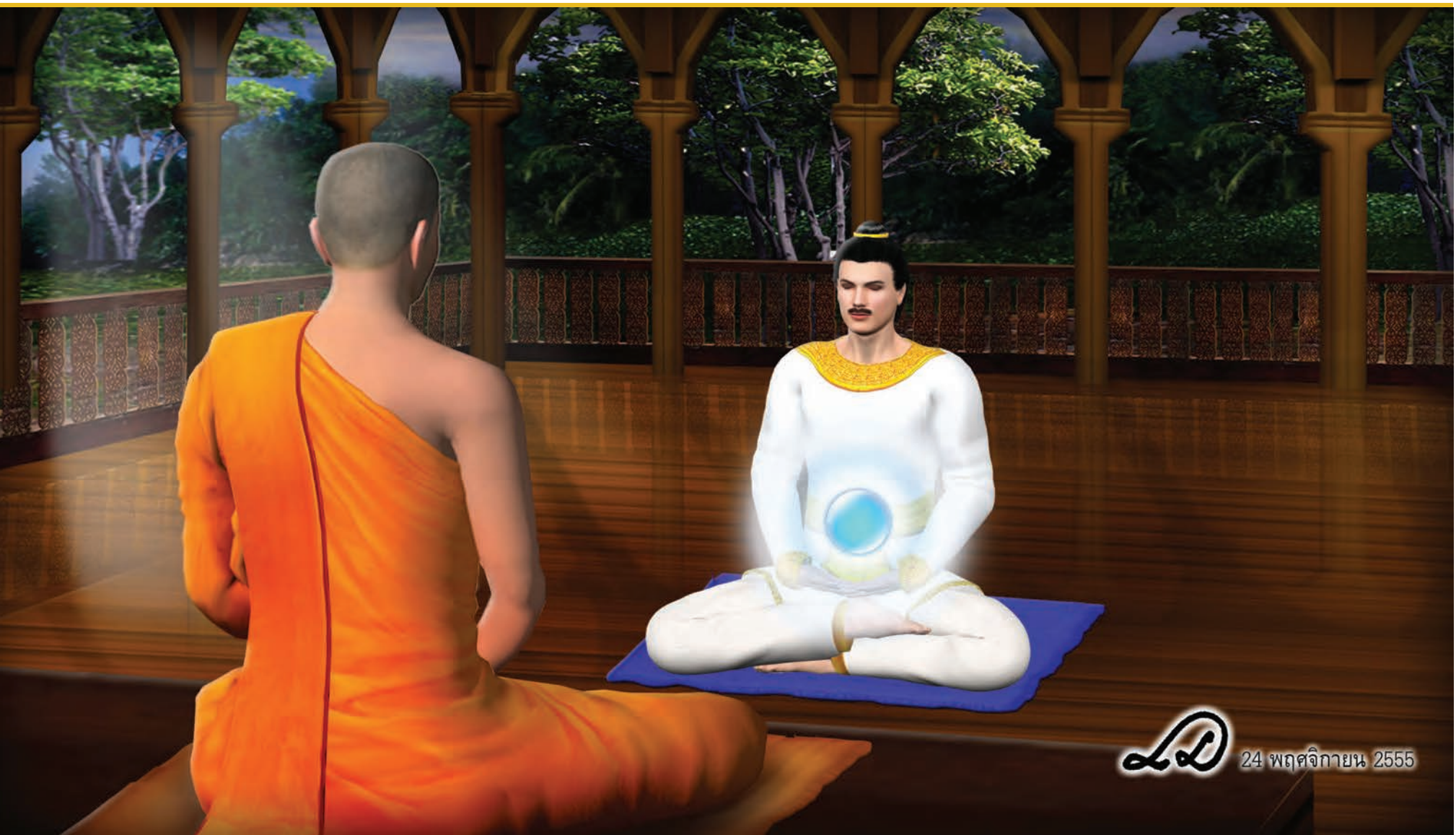
24 พฤศจิกายน 2555

เมื่อท่านรู้สึกเช่นนี้ ท่านจึงคลายความสงสัยได้ในทันทีว่า ทำไมพระราชาก็มีพระพักตร์ที่ผ่องใสและทรงมีความสุขใจแบบที่ท่านไม่เคยเห็นมาก่อน ยิ่งพระมหาเถระผู้ใหญ่เมตตาสนทนาพูดคุยกับท่านด้วยแล้ว ท่านก็ยังรู้สึกผูกพันและคุ้นเคยประหนึ่งว่ารู้จักกับพระมหาเถระผู้ใหญ่มานาน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีสนทนาพูดคุยจนทราบอายุของพระมหาเถระผู้ใหญ่ ท่านก็แทบจะไม่เชื่อว่าพระมหาเถระผู้ใหญ่มีอายุมากถึงขนาดนี้ เพราะท่านมีใบหน้าที่ผ่องใสแลดูอ่อนกว่าวัยมาก อีกทั้งรอบ ๆ กายของท่านมีรัศมีสว่างเรือง ๆ แผลออกมาตลอดเวลาอีกด้วย จากนั้นท่านมหาเสนาบดีก็นั่งสมาธิกับพระมหาเถระผู้ใหญ่และเดินออกไปสำรวจดูบริเวณพื้นที่ภายในวัดป่าแห่งนั้น

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีเดินสำรวจดูพื้นที่รอบ ๆ วัดแล้ว ก็พบว่า นอกจากพื้นที่ภายในวัดดูร่มรื่นและเต็มไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่มากแล้ว วัดนี้ยังสะอาดสะอ้านและมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอีกด้วย อีกทั้งญาติโยมที่มาทำบุญถวายภัตตาหารพระตอนกลางวันที่นี่ล้วนแต่งชุดขาว ๆ และมีความเคารพในการทำทานเป็นอย่างมาก บ่งบอกว่าญาติโยมเหล่านี้ได้รับการฝึกฝนอบรมมาเป็นอย่างดี

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเห็นเช่นนั้น ทำให้ท่านนึกย้อนไปในอดีต สมัยที่ท่านไปเรียนวิชาอาคมจากอาจารย์ อาจารย์เคยบอกกับท่านว่า “มีสถานที่อยู่แห่งหนึ่ง เป็นที่รวมของสุดยอดวิชาต่าง ๆ ภายในสถานที่แห่งนั้นมีพระมหาเถระอยู่รูปหนึ่ง เป็นประธานสงฆ์ ท่านคอยสอนสุดยอดวิชาอยู่ที่นั่น ถ้าท่านต้องการจะเรียนสุดยอดวิชานี้แล้วละก็ ต้องไปตามหาสถานที่แห่งนั้นให้พบ แต่บุคคลที่จะพบสถานที่แห่งนั้นได้ ต้องมีบุญวาสนาเพียงพอด้วย”

๒๒ 24 พฤศจิกายน 2555

เมื่อท่านมหาเสนาบดีลองพิจารณาไตร่ตรองถึงคำของอาจารย์กับลักษณะของวัดป่าแห่งนั้นแล้ว ท่านก็เกิดความมั่นใจขึ้นมาว่า สถานที่ที่อาจารย์ของท่านเคยพูดถึงต้องเป็นวัดป่าแห่งนั้นอย่างแน่นอน และเมื่อเกิดความมั่นใจเช่นนั้น ท่านจึงไม่รอช้า รีบไปพวาราณาธวัชขอเป็นลูกศิษย์พระมหาเถระผู้ใหญ่ในทันที

หลังจากนั้นเป็นต้นมา ท่านมหาเสนาบดีก็ตามเสด็จไปที่วัดป่าแห่งนั้นอีกหลายครั้ง ซึ่งทุก ๆ ครั้งก็มักมีโอกาสนั่งสมาธิกับพระมหาเถระผู้ใหญ่อยู่เสมอ ๆ และด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านมหาเสนาบดีมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีและก้าวหน้าเป็นอย่างมาก คือ ได้เห็นดวงแก้วและองค์พระภายใน ที่มาพร้อมกับความสุขใจแบบที่ท่านไม่เคยสัมผัสมาก่อนเลยในชีวิต แต่ด้วยความที่ท่านมีภารกิจรัดตัวมากมาย ท่านจึงมีเวลาสำหรับการปฏิบัติธรรมเพียงแค่ว่างระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น